

Sygn. akt **III AUa 2326/15**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 września 2016 r.

Sąd Apelacyjny w Poznaniu III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSA Ewa Cyran

Sędziowie: SSA Wiesława Stachowiak

del. SSO Katarzyna Schönhof-Wilkans (spr)

Protokolant: st. sekr. sądowy Beata Tonak

po rozpoznaniu w dniu 28 września 2016 r. w Poznaniu

sprawy **M. Z.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w P.**

o emeryturę

na skutek apelacji M. Z.

od wyroku Sądu Okręgowego w Poznaniu

z dnia 24 czerwca 2015 r. sygn. akt VII U 735/15

oddala apelację.

del. SSO Katarzyna Schönhof-Wilkans	SSA Ewa Cyran	SSA Wiesława Stachowiak

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 11 lutego 2015 roku, znak: (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w P., na podstawie przepisów ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2013 roku, poz.1440 ze zm.) oraz art. 88 ust. 1 ustawy z dnia 26 stycznia 1982 roku Karta Nauczyciela (tekst jednolity: Dz. U. z 2014 roku, poz. 191), po rozpoznaniu wniosku z dnia 12 grudnia 2014 roku, odmówił **M. Z.** prawa do emerytury.

Sąd Okręgowy w Poznaniu, Wydział VII Ubezpieczeń Społecznych rozpoznał odwołanie od powyższej decyzji wniesione przez M. Z. i stwierdzając, że nie zasługiwało ono na uwzględnienie, wyrokiem z dnia 24 czerwca 2015 r. w sprawie VII U 735/15 oddalił je.

U podstaw powołanego rozstrzygnięcia legły następujące ustalenia faktyczne i rozważania prawne:

Odwołująca M. Z. (zd. (...)) urodziła się w dniu (...), z zawodu jest nauczycielem. Pierwszą pracę zarobkową odwołująca podjęła w dniu 9 sierpnia 1977 roku w Przedsiębiorstwie (...) w Aptece nr (...) w P.. Na stanowiskach stażysty i referenta finansowego pracowała do 27 grudnia 1979 roku. W okresie od 28 grudnia 1979 roku do 21 sierpnia 1988 roku odwołująca pracowała w (...) Przedsiębiorstwie (...) w P. na stanowisku starszego referenta do spraw dokumentacji eksploatacyjnej i starszego referenta do spraw księgowości materiałowej. W czasie zatrudnienia, tj. od 8 grudnia 1982 roku do 16 stycznia 1983 roku i od 23 lutego 1985 roku do 23 lutego 1988 roku odwołująca przebywała na urlopie wychowawczym.

Decyzją z dnia 12 września 1988 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w P. przyznał odwołującej rentę inwalidzką trzeciej grupy inwalidów z ogólnego stanu zdrowia, poczynając od 22 sierpnia 1988 roku, tj. od wyczerpania zasiłku chorobowego pobieranego od 24 lutego 1988 roku do 21 sierpnia 1988 roku.

W okresie od 1 września 1986 roku do 31 sierpnia 1991 roku odwołująca była zatrudniona w (...). A. w P. na stanowisku nauczyciela religii. Od 18 listopada 1990 roku do 19 maja 1991 roku (26 tygodni) odwołująca korzystała z urlopu macierzyńskiego, następnie od 20 maja 1991 roku do 31 sierpnia 1991 roku przebywała na urlopie wychowawczym.

Z dniem 1 września 1991 roku odwołująca została oddelegowana przez B. (...) J. M. na okres jednego roku szkolnego, tj. do 31 sierpnia 1992 roku do nauki religii w Szkole Podstawowej Nr (...) w P..

Począwszy od 1 września 1991 roku odwołująca kontynuuje zatrudnienie w Szkole Podstawowej nr (...) im. M. K. w P. w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku nauczyciela - katechety. Umowa o pracę jest zawarta na czas nieokreślony. Od 27 lutego 2013 roku do 1 marca 2013 roku i od 28 października 2013 roku do 31 października 2013 roku odwołująca pobierała zasiłek chorobowy, a od 23 marca 1999 roku do 26 marca 1999 roku, od 27 listopada 2000 roku do 1 grudnia 2000 roku, od 15 stycznia 2001 roku do 19 stycznia 2001 roku, od 10 grudnia 2001 roku do 14 grudnia 2001 roku, od 8 stycznia 2002 roku do 18 stycznia 2002 roku, od 21 lutego 2005 roku do 25 lutego 2005 roku, od 10 stycznia 2006 roku do 13 stycznia 2006 roku, od 4 grudnia 2013 roku do 6 grudnia 2013 roku i od 8 stycznia 2014 roku do 13 stycznia 2014 roku pracodawca wypłacał jej zasiłek opiekuńczy. Od początku zatrudnienia odwołująca nie korzystała z urlopu dla poratowania zdrowia.

W międzyczasie odwołująca pracowała dodatkowo od 11 września 2006 roku do 27 lipca 2007 roku i od 1 marca 2009 roku do 19 czerwca 2009 roku w Zespole Szkół Nr (...) w P. w niepełnym wymiarze czasu pracy 6/18 godzin tygodniowo na stanowisku nauczyciela.

W dniu 10 grudnia 2014 roku odwołująca wystąpiła do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w P. o przyznanie prawa do emerytury. Zaskarżoną decyzją z dnia 11 lutego 2015 roku pozwany organ rentowy odmówił M. Z. prawa do emerytury.

Odwołująca na dzień 31 grudnia 2008 roku wykazała 15 lat, 3 miesiące i 4 dni pracy w szczególnym charakterze. Udowodniony staż pracy odwołującej to 29 lat, 2 miesiące i 12 dni okresów składkowych i nieskładkowych, w tym 23 lata, 6 miesięcy i 12 dni okresów składkowych oraz 5 lat i 8 miesięcy okresów nieskładkowych. Jako nauczyciel odwołująca nie legitymuje się okresem pracy w szkolnictwie specjalnym. Odwołująca nie rozwiązała stosunku pracy. Do stażu pracy organ rentowy nie uwzględnił zatrudnienia od 1 września 1986 roku do 31 sierpnia 1991 roku w (...). A. w P. wobec braku udokumentowania w tym okresie zgłoszenia do ubezpieczenia społecznego.

Do dnia zamknięcia rozprawy odwołująca nie przedłożyła dokumentu, z którego wynikałby fakt rozwiązania stosunku pracy.

Sąd Okręgowy stwierdził, mając na względzie powyżej ustalony w sprawie stan faktyczny, a także treść znajdujących w sprawie zastosowanie przepisów prawa materialnego, tj. art. 47 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity: Dz. U. z 2013 roku poz. 1440) w zw. z art. 88 ust 1 i 2 ustawy z dnia 26 stycznia 1982 roku Karta Nauczyciela (tekst jednolity: Dz. U. z 2014 roku poz.191), że odwołanie wniesione przez M. Z. nie zasługiwało na uwzględnienie. Sąd Okręgowy podkreślił, że odwołująca

nie spełnia wszystkich przesłanek określonych w powyżej przywołanych przepisach, warunkujących możliwość przyznania jej prawa do świadczenia emerytalnego. W szczególności odwołująca nie rozwiązała stosunku pracy – tj. nie spełniła wymogu określonego w art. 88 ust 2a pkt 1 Karty Nauczyciela. Tym samym, w ocenie Sądu Okręgowy, bezprzedmiotowe byłoby ustalenie w sprawie dotyczące zaliczenia kwestionowanego przez odwołującą okresu pracy pedagogicznej od 1 września 1986 roku do 31 sierpnia 1991 roku w (...) A. w P., skoro bez względu na ich rezultat i tak postępowanie musiałoby skończyć się oddaleniem odwołania z uwagi na niespełnienie przez odwołującą warunku rozwiązania stosunku pracy.

Mając na uwadze powyższe, Sąd na podstawie art. 477¹⁴ §1 k.p.c. oraz powołanych przepisów prawa materialnego oddalił odwołanie od decyzji z dnia 11 lutego 2015 roku.

Apelację od powyższego rozstrzygnięcia, zaskarżając je w całości, wywiodła odwołująca M. Z..

Apelująca wskazała, iż doszło w jej ocenie do naruszenia przepisów prawa materialnego, poprzez nieprawidłowe ich zastosowanie. W szczególności apelująca podkreślała, że w jej ocenie niezasadnie Sąd I instancji skupił się jedynie na zbadaniu tego czy rozwiązała ona stosunek pracy, zamiast w postępowaniu dowodowym ustalić – zgodnie z jej wnioskiem, że powinna mieć zaliczony okres pracy w (...) A. w P. na stanowisku katechетки w okresie od 1 września 1986 r. do 31 sierpnia 1991 r., do tzw. pracy nauczycielskiej.

Nadto w apelacji M. Z. wskazywała, że nadal jest osobą pracującą na umowę o pracę na czas nieokreślony, jednak pragnie przejść na emeryturę w najbliższym czasie i dlatego wnosi o zaliczenie jej wskazanego okresu pracy w charakterze katechетки do tzw. pracy nauczycielskiej. Uzasadniając swoje stanowisko, apelująca podkreślała, powołując się na orzecznictwo Sądu Najwyższego, że nauczanie religii w punktach katechetycznych winno być uznane jako okres pracy nauczycielskiej.

Mając powyższe na uwadze, apelująca wniosła o uznanie okresu pracy pedagogicznej, w (...) A. w P. na stanowisku katechетки w okresie od 1 września 1986 r. do 31 sierpnia 1991 r., jako okresu pracy w szczególnym charakterze, o którym mowa w art. 88 ust 1 ustawy z dnia 26 stycznia 1982 r. Karty Nauczyciela. Nadto apelująca zwróciła się do Sądu Apelacyjnego z prośbą o rozważenie możliwości zastosowania w jej przypadku art. 189 k.p.c. i w oparciu o ten przepis ustalenie prawidłowo okresów jej zatrudnienia.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje :

Apelacja nie jest zasadna, albowiem Sąd pierwszej instancji dokonał w niniejszej sprawie prawidłowych ustaleń faktycznych i prawnych oraz wywiódł słuszne wnioski w zakresie braku prawa wnioskodawczyni do emerytury.

W pierwszej kolejności Sąd Apelacyjny wskazuje, że w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych, kognicja sądu w danej sprawie zawsze wyznaczona jest zakresem rozpoznania zaskarżonej decyzji. Innymi słowy, to treść decyzji wyznacza zakres rozpoznania sprawy przez sąd, albowiem w postępowaniu wywołanym odwołaniem do sądu pracy i ubezpieczeń społecznych, zgodnie z systemem orzekania w tego typu sprawach, sąd nie rozstrzyga o zasadności wniosku, lecz o prawidłowości zaskarżonej decyzji. Zauważyć nadto należy, że Sąd nie działa w zastępstwie organu rentowego, w związku z czym nie ustala prawa do świadczeń, zatem choć samodzielnie oraz we własnym zakresie rozstrzyga wszelkie kwestie związane z prawem lub wysokością świadczenia objętego decyzją, to jego rozstrzygnięcie zawsze odnosi się do treści zaskarżonej decyzji (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 13 maja 1999 r., II UZ 52/99, OSNP 2000/15/601).

W przedmiotowej sprawie organ rentowy, w odpowiedzi na wniosek M. Z. z dnia 12 grudnia 2014 r. „o emeryturę”, decyzją z dnia 11.02.2015 r. odmówił jej prawa do tego świadczenia. Tym samym mając na względzie treść zaskarżonej decyzji, spór w przedmiotowej sprawie koncentrował się na ustaleniu czy decyzja organu rentowego była zgodna z obowiązującymi przepisami prawa, a dokładniej, czy zasadnie organ rentowy uznał, że wnioskodawczyni nie spełnia przesłanek do przyznania jej prawa do świadczenia emerytalnego (do tak zwanej emerytury nauczycielskiej)

wynikającego z treści art. 88 ust. 1 i 2 lit.a ustawy z dnia 26 stycznia 1982 r. Karta Nauczyciela (t.j. Dz. U. z 2016 r. poz. 1379 z późn. zm., - dalej Karta Nauczyciela).

Zgodnie z art. 47 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz. U. 2015, poz. 748 z późn. zm. – dalej ustawa emerytalna) zasady przechodzenia na emeryturę, bez względu na wiek nauczycieli urodzonych po dniu 31 grudnia 1948 r., a przed 1 stycznia 1969 r., określają odrębne przepisy. Pełną i wyczerpującą regulację warunków przejścia na emeryturę nauczycieli bez względu na wiek zawarto w ustawie z dnia 26 stycznia 1982 r. Karta Nauczyciela, a dokładniej w art. 88 Karty Nauczyciela.

Zgodnie z art. 88 ust. 1 Karty Nauczyciela nauczyciele mający trzydziestoletni okres zatrudnienia, w tym 20 lat wykonywania pracy w szczególnym charakterze, zaś nauczyciele szkół, placówek, zakładów specjalnych oraz zakładów poprawczych i schronisk dla nieletnich - dwudziestopięcioletni okres zatrudnienia, w tym 20 lat wykonywania pracy w szczególnym charakterze w szkolnictwie specjalnym, po rozwiązaniu na swój wniosek stosunku pracy mogą przejść na emeryturę. Powyższa regulacja uzupełniona została na podstawie art. 150 ustawy emerytalnej o ust. 2a, obejmujący nauczycieli urodzonych po dniu 31 grudnia 1948 r., a przed dniem 1 stycznia 1969 r., którym zagwarantowano prawo do przejścia na emeryturę bez względu na wiek, przewidziane w ust. 1, w okresie wydłużonym obecnie do dziesięciu lat od wejścia w życie ustawy o emeryturach i rentach z FUS, pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego.

Zgodnie z art. 88 ust. 2a Karty Nauczyciela, omawiana grupa wiekowa nauczycieli, (do której zalicza się również odwołująca, urodzona w dniu (...)) zachowuje prawo do przejścia na emeryturę bez względu na wiek, jeżeli spełni warunki do uzyskania emerytury określone w art. 88 ust. 1, do dnia 31 grudnia 2008 r., z wyjątkiem warunku rozwiązania stosunku pracy. Powyższy zapis oznacza, że o ile przesłanki stażowe muszą zostać spełnione do wskazanej daty, to ostatnie kryterium kwalifikacyjne może zostać zrealizowane również po tej dacie. Podkreślić jednak należy, że przepis ten nie wprowadza zupełnej rezygnacji z warunku rozwiązania stosunku pracy (por. wyrok Sądu Najwyższego z 19 października 2010 r., II UK 108/10, LEX nr 688682). W uzasadnieniu powołanego orzeczenia Sąd Najwyższy wyjaśnił bowiem, że art. 88 Karty Nauczyciela zakłada pewną procedurę przechodzenia na emeryturę, a nauczyciel nie staje się emerytem z mocy samego prawa, lecz na skutek własnego działania, przez wyrażenie woli przejścia na emeryturę, poprzez złożenie wniosku w organie rentowym i rozwiązanie stosunku pracy. Sąd Najwyższy podkreślił zatem, że wykładni art. 88 ust. 2a Karty Nauczyciela nie można dokonywać w oderwaniu od art. 88 ust. 1, w sposób prowadzący do różnicowania zasad przechodzenia na emeryturę i uprzywilejowania określonej grupy nauczycieli.

Ze zgromadzonego materiału dowodowego wynika, iż bezspornie M. Z. pozostaje nadal w zatrudnieniu. Okoliczność tę potwierdziła również odwołująca w treści apelacji – wskazując w uzasadnieniu na przyczyny, dla których nie rozwiązała dotychczas stosunku pracy. Okoliczność ta w świetle poczynionych powyżej wywodów przesądza jednak o braku możliwości ustalenia wnioskodawczyni prawa do emerytury nauczycielskiej. Sąd Apelacyjny wskazuje zatem, że podziela zdanie Sądu Okręgowego, co do tego, że odwołanie wniesione przez M. Z. należało oddalić. Niespełnienie bowiem przez danego ubezpieczonego ustawowych warunków koniecznych do przyznania świadczenia powoduje zawsze konieczność wydanie decyzji odmownej. Wydanie takiej decyzji następuje również wtedy, gdy dany ubezpieczony nie spełnia chociażby jednego z ustawowych warunków niezbędnych do przyznania świadczenia. Zaskarżona decyzja organu rentowego odpowiadała zatem prawu, albowiem w przypadku odwołującej brak było podstaw do przyznania jej prawa do wnioskowanego świadczenia emerytalnego.

Z uwagi na powyższe zgodzić również należało się ze stanowiskiem Sądu I instancji, iż wobec faktu, że odwołująca nie spełniła jednej z przesłanek określonych w art. 88 ust 1 Karty Nauczyciela, tj. nie rozwiązała stosunku pracy, bezprzedmiotowe było badanie pozostałych przesłanek warunkujących przyznanie wnioskodawczyni prawa do świadczenia emerytalnego. Oznacza to, że w postępowaniu sądowym nie było potrzeby badać czy należy odwołującej do stażu pracy w charakterze nauczyciela zaliczyć okres pracy pedagogicznej na stanowisku katechetki od 1 września 1986 r. do 31 sierpnia 1991 r. w (...) A. w P., albowiem ustalenie powyższego nie spowodowałoby zmiany treści zaskarżonej decyzji – tj. decyzja organu rentowego wciąż odpowiadałaby prawu, gdyż do nabycia

uprawnień emerytalnych w przedmiotowej sprawie koniecznym jest, aby odwołująca spełniała kumulatywnie wszystkie przesłanki określone w ustawie.

Sąd Apelacyjny podkreśla zatem, że niespełnienie przez odwołującą jednej przesłanki – w tym przypadku przesłanki rozwiązania stosunku pracy - czyniło bezprzedmiotowym dokonywanie oceny pozostałych przesłanek, gdyż ich ustalenie i tak nie powodowałyby zmiany treści zaskarżonej decyzji.

W tym miejscu Sąd Apelacyjny przypomina, że przedmiotowej sprawie M. Z., składając do organu rentowego „wniosek o emeryturę” domagała się przyznania jej prawa do świadczenia emerytalnego. Tym samym istota decyzji organu rentowego polegała na rozstrzygnięciu o prawie do konkretnego świadczenia jako całości, a nie o poszczególnych elementach składających się na to prawo. Rozpoznając odwołanie od powyższej decyzji, Sąd odwoławczy miał zatem za zadanie badać, czy odwołująca spełnia wszystkie (a nie tylko niektóre) przesłanki do przyznania jej prawa do wnioskowanego świadczenia (por. wyroku z 15 grudnia 2000 r., II UKN 147/00, OSNP 2002, Nr 16, poz. 389). Oznacza to, że Sąd odwoławczy, będąc związany treścią zaskarżonej decyzji, nie może, tak jak chciałaby tego odwołująca, dokonywać ustaleń tylko w zakresie jednej z kilku określonych w ustawie przesłanek, zwłaszcza w sytuacji, gdy ustawa wskazuje wprost, że przyznanie prawa do danego świadczenia uzależnione jest od spełnienia wszystkich określonych w ustawie przesłanek łącznie. Nie sposób również nie wspomnieć, że żadna decyzja organu rentowego nie może ustalać nawet dla przyszłych celów emerytalno - rentowych poszczególnych przesłanek warunkujących prawo bądź wymiar danego świadczenia. Zatem również Sąd nie może samodzielnie w sentencji wyroku – niejako na przyszłość – ustalać, że dany ubezpieczony spośród kilku przesłanek warunkujących prawo do świadczenia spełnia jedną lub więcej przesłanek. Taki wyrok byłby wewnętrznie sprzeczny, bowiem stwierdzając, że dany ubezpieczony spełnia niektóre przesłanki, Sąd wciąż musiałby oddalić odwołanie tego ubezpieczonego od zaskarżonej niekorzystnej dla niego decyzji organu rentowego.

Ponadto nie można zapomnieć, że w sprawie z zakresu ubezpieczeń społecznych regułą jest, że sąd ubezpieczeń społecznych w trybie rozpoznania odwołania od decyzji organu rentowego przyznaje konkretne świadczenie lub określa jego wysokość (zob. wyrok Sądu Najwyższego z 25 kwietnia 2008 r., I UK 267/07, niepubl.). Nie jest zatem dopuszczalne wydawanie wyroku ustalającego spełnienie przez ubezpieczonego niektórych warunków wymaganych do nabycia prawa do świadczenia i przyznającego to świadczenie pod warunkiem spełnienia pozostałych warunków w przyszłości (np. tak jak w przedmiotowej sprawie, pod warunkiem rozwiązania w przyszłości stosunku pracy). Wyrok ustalający istnienie lub nieistnienie stosunku prawnego lub prawa jest bowiem dopuszczalny w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych jedynie wyjątkowo i tylko wówczas, gdy przepis tak stanowi, np. w sprawach o ustalenie istnienia lub nieistnienia obowiązku ubezpieczenia, obowiązku opłacania składek, zwrotu nienależnego świadczenia.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Apelacyjny podkreśla, że błędny jest pogląd odwołującej, że Sąd powinien w przedmiotowej sprawie – mimo ustalenia, że odwołująca nie spełnia wszystkich warunków do przyznania prawa do wnioskowanego świadczenia emerytalnego – wciąż ustalać, czy można jej zaliczyć do stażu pracy wskazywany przez nią okres pracy w charakterze katechетки. W przedmiotowej sprawie takie ustalenie jednej przesłanki, przy uznaniu, że odwołująca nie spełnia innej przesłanki warunkującej przyznanie prawa do wnioskowanego świadczenia, jak wynika z powyższych rozważań, jest niedopuszczalne. Sądy ubezpieczeń społecznych są bowiem uprawnione do uznania takich okresów jedynie rozstrzygając o prawie do danego świadczenia (lub o jego wysokości) jako całości, co oznacza, że Sąd nie może dokonywać określonych ustaleń, niejako na przyszłość, na przykład gdy odwołująca będzie chciała ponownie złożyć wniosek o przyznanie prawa do emerytury. Nadto Sąd Apelacyjny zauważa, że odwołująca nie może wykorzystywać instancji odwoławczej wyłącznie w celu ustalenia konkretnej – jednej z wielu przesłanek warunkujących przyznanie jej prawa do danego świadczenia niejako na przyszłość.

Sąd Apelacyjny wskazuje także, iż w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych wyłączona jest możliwość zastosowania art. 189 k.p.c., na co wskazuje orzecznictwo zarówno Sądu Najwyższego (por. wyrok z 9 stycznia 1986 sygn. I PRN 107/85, LEX nr 14639), jak również orzecznictwo sądów powszechnych (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z 19 września 2012 r. sygn. III AUa 413/12, LEX nr 1223255, wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z

dnia 28 sierpnia 2012 r. sygn. III AUa 384/12, LEX nr 1216269, wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 9 sierpnia 2012 r. sygn. III AUa 600/12, LEX nr 1213865).

Z powyższych rozważań wynika zatem jednoznaczny wniosek: Sąd Apelacyjny, po ustaleniu, że wnioskodawczyni nie rozwiązała stosunku pracy, nie mógł zmienić wyroku Sądu Okręgowego w ten sposób, aby oddalić odwołanie M. Z. od decyzji organu rentowego, a jednocześnie ustalić, że spełniła ona przesłankę dotyczącą stażu pracy. Jak już wskazano bowiem powyżej, decyzja organu rentowego rozstrzygała o prawie do konkretnego świadczenia jako całości, a nie o poszczególnych elementach składających się na to prawo. Tym samym wyrok Sądu odwoławczego też winien rozstrzygać o zasadności zaskarżonej decyzji organu rentowego jako całości, a nie o poszczególnych jej elementach. Odpowiadając tym samym na wniosek M. Z., która wyraźnie w apelacji wskazała, iż chciałaby, aby w przedmiotowym postępowaniu uznano jej okresy pracy pedagogicznej na stanowisku katechetki, jako pracy o szczególnym charakterze, o którym mowa w art. 88 ust 1 Karty Nauczyciela, Sąd Apelacyjny wskazuje, że wniosek taki nie mógł być rozpoznany, albowiem w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych nie jest możliwe wydanie wyroku ustalającego, w tym przypadku ustalenie czy apelującej podlega zaliczeniu wskazywany przez nią okres pracy. Kognicja Sądu w niniejszej sprawie ograniczała się bowiem, jak już wskazano powyżej, do zbadania, czy odwołującej przysługuje prawo do emerytury nauczycielskiej, jako całości.

Mając na uwadze powyższe rozważania, Sąd Apelacyjny na podstawie przepisu art. 385 k.p.c. oddalił wniesioną apelację.

del. SSO Katarzyna Schönhof-Wilkans	SSA Ewa Cyran	SSA Wiesława Stachowiak